

skoz okno in se začudila, ker senca je bila hušknila mimo.

„Slišite! Cila iz Lazov!“

„E ja?“

Preden so se zavedele iz začudenja, so se že začuli nagli koraki in v vratih se je prikazala — dà — bila je v resnici Cila iz Lazov...

„Ali ste tukaj? Ali —? Oh, tudi jaz bi se podala in delala, pa sem prišla šele snoči... Kaj sem že hotela? (Bila je v zadregi. Ozirala se je in z očmi ujela Rozalijo, ki je vstajala izza mize.) Rada bi, Rozalija, par besed govorila s teboj. (Glas se ji je tresel. Lice, sicer blede in drobno, se ji je zalilo z rdečico. Oko, veliko in modro, je gledalo vprašajoče in prestrašeno.) Prosim te, Rozalija, stopi nekoliko vun. Samo za par besed...“

Stopili sta v vežo in odtod v drugi konec, kjer je imela Rozalija spalnico.

Tu pa se je sesedla Cila na posteljo, trudna in izmučena:

„Ne zameri, tako sem slaba —“

Šele tedaj je zapazila Rozalija, da se je Cila v teh par letih skoro postarala. Okrog ust ji je trepetalo. Kadar je govorila, je bilo, kot da se muči z vsako besedo. Z rokami ni vedela, kaj naj počne. Prsti so ji drhteli. Žile na rokah so bile vodene in napete...

„Ne zameri, Rozalija. Ali še veš, ko nama je gospa Travnova vezala birmo. Tega je že dolgo, jeli? In sedaj sem prišla... Po kaj sem že prišla? Kaj že hočem? Vem; potrpi. Povem ti vse od kraja. Vem, da me boš poslušala in da boš storila tako, kot te bom prosila, jeli, Rozalija?“

Potem je povedala vse. Počasi in pretrgano. Povedala je, da je prišla zato, ker pride — tako je izvedela — prav v kratkem tudi France Dolniški. France Dolniški je baje dovršil svoje šole in sedaj pojde na službo. Ako jo misli vzeti — moj Bog, tega ji ni obljubil niti enkrat, ampak med njegovo materjo in sestro je dogovorjeno tako... Ako jo misli vzeti, sedaj naj se izreče. Sedaj je prišla, da mu pove, da ga je podpirala z denarjem... Pove mu, da je pripravljena, da prepusti hišo njegovi materi in sestri, sama pa gre ž njim, kamor hoče. Izučila in izobrazila se je v mestu; sramote mu ne bo delala med svetom. Tudi denarja si je prihranila, ker je bila gospa Travnova zelo dobra do nje...

„Podpirala si ga,“ je ponovila Rozalija komaj slišno.

„Podpirala sem ga... In pomisli, Rozalija, on niti ne ve za to,“ je dodala Cila in gledala Rozalijo, kaj poreče.

„Kako to?“ se je čudila Rozalija.

„Pomisli: pošiljala sem njegovi sestri Toni, Tona pa njemu.“

In zopet so ji gledale oči, kot bi se čudile in čakale odgovora.

„Njemu naravnost si nisi upala?“ je vpraševala Rozalija.

„Ne, ker bi ne bil vzel. Ponudila sem enkrat, a me je zavrnil... In po tistem se me je izogibal in kazal, kot da mu ni zame. A jaz vem, Rozalija, to je zavoljo ljudi. Veš, v mestu... V mestu

OB SAVI.

imajo ljudje jezike in obrekujejo. Iz mesta bi se izvedelo domov in tudi doma bi govorili... Tega se je bal; zato ni hotel...“

„In sedaj?“

„Sedaj je čas, da izve, kako je bilo z denarjem. Samo on naj ve in mati in sestra Tona in ti, Rozalija... Pa čakaj, kaj sem mislila? Po kaj sem prišla? Da, Rozalija, s prošnjo sem prišla.“

In prijela je Rozalijo za roko. Roka je bila mrzla in je drhtela. Oko se je plaho oziralo v Rozalijo.